

тоа часъ подписа изрѣченіето Дѣхъ Свѣтый; О чюдо! дѣмамъ пакъ, въ изрѣченіето на оныя всесилны словеса безмѣрното оноа зло сѣ очисти, безмѣрната онаа тяжесть падна, смъртоносната онаа страсть сѣ исцѣли, грѣхътѣ сѣ развърза. „О чюдо! величїе, о превъсходна благость! (възгласава златогаголивый учитель,) „когато грѣшникътѣ исповѣда съгрѣшенїата си, и покаже вѣдѣщата здравость, Богъ го показва съвършенъ праведникъ.“ Да ли щѣ има страсть по-голяма отъ грѣха? и да ли щѣ има исцѣленїе по-лесно отъ това прощенїе? Христїенино, и ако за да вѣдѣшь простенъ, Богъ ти бы рѣкналъ да сторишь сѣко едно дръго трѣдно дѣло, не бы ли го сторилъ? и казва ти да сторишь едно нещю толко лесно, и не стрѣвашъ ли го? „И щѣ бы вѣліе слово възглаголаахъ тебѣ Богъ: не сотворїахъ ли бы еси; а не сотворїши ли, ѣкоже рече ти: шедъ покажи сѣ свѣщенникъмъ;“ (1) Отъ дѣтѣ едного, или, ако искашь да го сторишь, трѣва да го сторишь по-скоричко; или, ако не щѣшь да го сторишь сега, е знакъ че ты нѣма да го сторишь никогы.

ЧАСТЬ ВТОРА.

Едно нещю ми дойде на ума въ повѣсть-та на днешнїа разслабленъ, което и въ нашыты времена сѣ слѣчва почти сѣкой день. Отишъахъ быахъ Исусъ Христосъ единъ день въ капернадѣмскыа градъ, вѣзъахъ въ единъ домъ, и начнѣхъ да дава една проповѣдь; народътѣ чюахъ, че той проповѣдѣва, и стрѣпали сѣ толко много, щюто сѣ неповырали нити до вратата. И кой сѣ не бы стекъахъ? кой не бы слѣшъахъ рѣчи, които сѣ были рѣчи за богопознанїе, и за вѣченъ животъ? Не тича толко скоро къмъ водыты жаднїатѣ рогачъ, колкото тичали народыты за да сѣ насытатѣ отъ спасителевата проповѣдь. „слѣшано вѣсть, ѣкѣ въ домѣ есть, и ѣвїе собрѣшасѣ мнози, ѣкѣ же не вѣщѣатисѣ ни при двѣрехъ, и глаголаше ѣмъ слово. Тогасъ мѣ дописатѣ едного разслабленъ, носенъ отъ четырма.“ Забѣлѣжете, че отъ четыри добродѣтели трѣва да сѣ държи една грѣшна дѣша, когато отиди при дѣховнїа цѣлитель, за да приеме исцѣленїето на прощенїето: първо отъ вѣрата, да вѣрва безъ съ-

[1] Лук. гл. 17, ст. 14.